

Nurettin Topçu ve Yahudiler

İsrail'in Ekim 2023'de sonunu getirmeyi kafasına koyarak(!) başlattığı son Gazze saldırısı ile artık dünya kamuoyu burada yaşanan soykırımı tüm açıklığı ile görmek ve kabul etmek zorunda kaldı. Lakin savaşın bu son evresi dışında Siyonist düşüncenin art alanı, kavramın ortaya çıktığı (1890) dönem itibarı ile 133 sene ama tarihî temeller açısından binlerce sene gerilere giden bir Yahudi ülküsü olarak anlaşılmalıydı. Dolayısıyla da Gazze'ye son iki ay üzerinden bakmak tüm dehşetine rağmen yaşananların anlaşılması açısından oldukça sığ bir yaklaşımı kaçınılmaz kılar. Bu çalışma elbette bu kadar geniş bir zaman aralığını merkezine almak yerine Türk düşüncesinin en önemli mütefekkirlerinden Nurettin Topçu'nun, İsrail'in bölgedeki yayılımının kırılma noktası olan Altı Gün Savaşları'nın hemen ertesinde *Hareket* dergisinde yayımladığı üç önemli yazı üzerinden Yahudi ve Yahudilik olgusuna odaklanacaktır. Umulur ki bu yazıların ortaya koyduğu sert tavır ile günümüzde konuya getirilen görece *hümanist*(!) yaklaşımların konumu tartışmaya açılsın. Zira Topçu'nun, konuya getirebileceği birçok dolaylı felsefi analiz yerine seçtiği doğrudan dil bile tek başına bugüne dair bir ders hükmündedir.

*

Nurettin Topçu, *Altı Gün Savaşları*'nın sona erdiği Haziran 1967'den sonraki üç ay, *Hareket Dergisi*'nin II/19, 20 ve 21. sayılarında oldukça sert üç yazı kaleme alır. Kronolojik bir sıra ile bakıldığında Temmuz ayındaki ilk yazının başlığı *İslam Davası ve Yahudilik*'tir. Topçu bu yazısını, başlığından anlaşılacağı üzere *yeryüzünde insanlık idealini eksiksiz kucaklayan İslam davası* olarak adlandırdığı süreç üzerine kurar. Dolayısı ile Yahudileri daha yazının başında *insanlık düşmanı melun bir ırk* olarak tanımlar. Bu durumda insanlık ve Yahudilik birbirinin ötekisi yani zıddıdır. Bu cümleden yola çıkılarak Topçu için anti-semitik tanımlamasının yapılması kaçınılmaz olmakla birlikte bu ve diğer yazılar incelendiğinde onun vakaya bakışı bu klasik tanımlamadan ötedir. Bir mustarip olarak Topçu, olaya tam bu noktadan bakarak ıstırabını bir çığlık halinde aktarır. Uzun analizler yerine içindeki her şeyi cepheden aktarır.

Evvela Topçu, Siyonist düşünceye dair tarihî bir bakış geliştirir. Haçlı Seferleri ve sonrasında İslam âleminin koruyucusu olan Türklerin; Yahudilerin son birkaç yüzyıllık tarihî emellerini görmelerine rağmen Yahudi sermayesinin ülkeye *çöreklenmesine* özellikle de buna izin veren *besleme basın* sayesinde engel olunamadığına hayıflanır. 1967 yılı için medya gücü ile Yahudi sermayesinin ilişkisine dair tespiti oldukça acıdır. Bugüne tuttuğu projeksiyon yazının can alıcı noktalarındandır. Bir öğretmen gibi konuşur yine.

Topçu, Fransız İhtilali'nin müsebbibi olarak gördüğü Yahudilerin başka devrimlerin de banisi olduğunu ifade ederken özellikle kullandığı *anglo-sakson dünyanın karşısındaki tek güç* yani Osmanlıların yıkılışını da onlara bağlar. Akabinde ise onda nadir görülen haliyle güncele gelerek maziye o güne ekler ve Altı Gün Savaşları sonunda İsrail'in Arap Birliği'ne karşı elde ettiği ezici zaferi *şimdi onlar Sina çölünde zaferi kazanmışlar* olarak aktarır. Ve devamında kesin bir dille İsrail'e verdikleri destek sebebi ile Birleşik Krallık ile Amerika Birleşik Devletleri'ni Yahudilerin hizmetinde olmakla itham eder, suçlar. Ki bu savaşa dair kısa bir okuma onun bu çıkarımının mesnetsiz olmadığını açıkça ortaya koyar. Dolayısı ile Topçu, Yahudi meselesini küresel bir menfez kazandırır ki bu İslam dünyasının mahzuniyetinin doğru anlaşılabilmesi için bugün de çok gereklidir. Yahudilerin mücadele sahası bugünkü İsrail değildir sadece. Böyle bakmak tek başına yeterince büyük bir hata ve eksikliklerdir.

Topçu, yazının devamında yine içerik olarak beklenmedik ama üslup olarak tam ona göre bir tepki ile önce bu savaş sonunda İslam ülkelerinde artan Yahudi karşıtlığına işaret ederken devamında ise bugün de tartışılan tarafı ile *bazı besleme Türk basın unsurlarının* duygusuzluğuna itiraz eder. Onları, savaş sırasında İsrail Savunma Bakanı olan ünlü Rus Yahudisi Moşe Dayan'ın *fahiş dalkavukları* olarak tanımlar ki bu onun için bile oldukça sert bir tepkidir. Topçu'nun İsrail'in zulmü karşısında sadece Yahudilere değil, içerideki kayıtsız destekçilere de oldukça öfkeli olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Aydın mesuliyetine dair gösterilen kayıtsızlık büyük bir kabahattir Topçu için her daim.

Tam bu noktada onun sonraki yıllarda çokça eleştirilmesine sebep olan, sebebi bir türlü anlaşılamayan, odasında bir fotoğrafını sakladığı Hitler devreye girer. İsmail Kara'nın *Bir Kâseden Bin Neşve Peydâ* yazısındaki Topçu'nun odasına dair tasvirinin bu satırların okunması ile çok daha iyi anlaşılacağı muhakkaktır. Şöyle der Topçu:

“Vaktiyle Hitler’in istila senelerinde Alman şansölyesini göklere çıkaran ve tıpkı şimdiki Müslümanlar gibi yenilgiye uğrayan Fransızları o zaman dejenere olmakla itham eden kuvvet müdahenecileri, Hitler yenilir yenilmez, Amerika’dan gelen Yahudi temposuna uyararak, onu yerlerin dibine geçirmekte tereddüt göstermediler.”

Hülâsa, onun Hitler üzerinden ortaya koyduğu paradigma daha çok içeriye dair bir eleştiri ile alakalıdır. Öte yanda bu kısmın devamında çok net bir soru da sorar: *“Bütün haksız kuvvetleri etrafına toplayan yahudiye ne için takbih etmiyoruz?”* Yani ayıplamıyoruz. Ve cevabını açık bir şekilde ekliyor: *“Çünkü kazanmıştır, çünkü zulmedebiliyor.”* Ve tespitini ekliyor:

“Yahudiye zafer sağlayan yumruklara kuvvet veren mesuller ve miskinler mi arıyorsunuz? Dünyanın her yerinde, hele şarkın çeşit çeşit karışık unsurlarının millet adına milletler sattıkları menfaat ve mide pazarlarında onları bulacaksınız.”

Akabinde de okuyanın utançla başının önüne egeceği çok sert bir seri eleştiri gelir ki bugün yazının üzerinden geçen yarım asırdan fazla süreye rağmen değişen çok da bir şey olmadığı şüphesizdir. İslam dünyasının kendini muhasebe sebebidir.

Topçu, yazının sonlarına doğru bir anda toparlanır ve tüm bu eleştirilere rağmen Arap Birliği'nin genişletilerek güçlü bir İslam Birliği'nin inşa edilmesi gerekliliğini vurgular. Zira ona göre bu, Arapların değil tüm insanlığın sorunudur. Dolayısıyla da bu mücadele zaten baş edemeyecekleri açıkça görüldüğünden Araplara bırakılmamalıdır. Bu noktada Türk milliyetçilerinin de sorumluluk alması ve bir tavır ortaya koyması gerektiğini açıkça belirtir.

Yazının son kısmı ise oldukça manidardır. *“Silahlar uyumaz; kuvvet damarlarda yok olmaz”* der. *“İsrail orada durdukça İslam ve Türk Dünyası tehlikededir. İstikbal ya birinin ya ötekinindir.”*

Topçu'nun konuya dair ikinci yazısı hemen bir sonraki sayıda **Para ve Yahudi** başlığı ile gelir. Bu yazı, ilkinde göre çok daha serttir. Topçu, ilk yazıdan tatmin olmamış olmalıdır ki konuyu biraz daha ileri taşır ve yazısına şöyle başlar:

“Şüphe yok ki Allah, Yahudi kavmini, insanlığın başına musibet olmak için yaratmıştır. Günahları çok olan insanoğlu, doğrudan doğruya veya araya giren vasıta ile mutlaka Yahudi eliyle cezalandırılıyor. Bu insanlığın ezeli kaderidir. Her zaman, her yerde masum ve mazlum görünen Yahudi, ta içimize girerek bizi içimizden çürüten şeytandır.”

Ancak devamına parayı da ekler ve bu ikisinin insanlığın düşmanı olduğunu söyler. Bu ikisi arasında kurduğu simbiyotik ilişki çok güçlüdür. “*Yahudi olmasa para sahipsiz kalır insanlık da emeği ile yaşar giderdi.*” der. Yazısını bu ilişkiyi izahla kurarak Yahudi düşüncesinin cemiyetleri çürüten etkisi ile para yani ekonomi arasındaki bağı anlatır. Şüphesiz bu nokta ve yazının tümünün ortaya koyduğu paradigma bugün yaşanan boykot tartışmaları açısından çok önemlidir. Çünkü Topçu askerî üstünlüğe teknolojik manada sahip olsa da der ki: “*Yahudinin gaye ve gücü paradır ve onunla mücadele de buradan geçer.*”

Bu ikinci yazının sonunda muhtemelen yazının sertliğine dair ortaya çıkacak bir tartışmayı da yumuşatmak adına Topçu, şöyle bir izahı gerekli görür muhtemelen:

“Hiçbir canlı varlığa karşı olmayacağımız gibi yahudiye karşı da zalim olmayalım. Ancak yahudinin bütün milletlere, bütün ülkelere, bütün insanlara, bütün müesseselere ve arzın her zerresine sinen şerrinden, onun gizli zulmünden insanlığı korumak ve kurtarmak da vazifemizdir.”

Topçu, bu yazı dizisinin üçüncüsünü Eylül 1967’de ***İnsanlar ve Yahudiler*** başlığı ile yayımlar. Bu yazı aslına bakılırsa kronolojik olarak sonda olmakla birlikte konuya dair daha çok tarihsel bir ön anlatı sunar. Özellikle girişinde yapılan Yahudilerin Babil esareti atfı çok önemlidir. Çünkü Topçu, insanlığın Yahudilerle imtihanının MÖ altıncı yüzyılda gerçekleşen bu sürgün döneminde başladığını iddia eder. Ayrıca Süleyman Mabedi’nin yeniden inşası ile biten bu tahminen altmış yıllık sürgün sonraki yüzyıllarda bir intikam arayışını da beraberinde getirir. Bu tarihten itibaren Yahudilerin *alelade* insanlara maddi/manevi yönelttikleri zulmü, masonizm ile de birleştirir ve onları insanlığın tam karşısındaki menfi güç olarak tanımlar.

Topçu, bu yazıda Yahudiliğin fikrî temellerine dair önemli düşünürlere de atıflar yapar. Spinoza’yı burada bedbaht ve mazlum bir düşünür olarak ortaya koyarak Yahudi fikriyatının her zaman bilinçli değil, bilinçaltının bir yansıması olarak da farkında olmadan ortaya konulabileceğini iddia eder. Spinoza’nın, varlığın bütününe bağladığı ve varlıkla izah ettiği tanrı düşüncesini bu manada Yahudiliğin tanrıyı inkârı olarak tanımlar. Yani Yahudiler tanrı var derken bile tanrıya inkâr ederler ona göre. Bu yönü ile tanrı tanımazlardır ve belki de zulüm konusundaki fütursuzluklarının temeli bu hesap vermeme halidir.

Karl Marx’ı da mazlum kitlelerin hakkını savunmak noktasında iyi niyetli olsa da bunu tamamı ile iktisadi nedenler ve materyale bağlamasını eleştirir. Dolayısı ile Yahudi bir anne ve babanın çocuğu olarak Marx da Spinoza gibi insanlığı yanlış bir tercihle maddeye bağlayarak bilinçaltı yansıması olarak görece insanlığa zarar verir. Yahudiliğin para ile ilişkisine de bir anlamda meşruiyet kazandırır.

Freud ona göre bedbaht bir Yahudi düşünürdür. Bilinçdışını ve insan şahsiyetini keşfedecek kadar zeki olan bu düşünürün insanın temelini tamamen cinselliğe indirgemesini insanlığı kirletmesi olarak gören Topçu, Freud’u Spinoza ve Marx sonrasında başka bir insanlık düşmanı Yahudi olarak nitelendirir. Ama suçlamaktan öte onu bir *zavallı* olarak tanımlar.

Durkheim ve onun içtimai düşüncesi de Topçu’dan nasibini alır bu yazıda. Çünkü tanrıyı nerede ise cemiyetin varlığına indirgeyen Durkheim’in bu tavrının altında yatan hissini Hristiyanlığa duyulan öfke olduğunu düşünür Topçu. Ona göre Durkheim’in düşüncesi cemiyet kavramı altında bir semitik bağlılığı beslerken onu tanrı yerine koyar, bunun dışında icat edilen tanrı ise cemiyet karşısında çelimsiz kalır. Lucien Lévy-Bruhl onun devamcısı olarak fikirleri biraz daha ileri götürür ve bugün halen tartışılan ahlak reddiyesini ortaya koyar. *Sosyolojik görelilik* de

denilen düşüncesini, *bir topluma ancak kendinde var olan ahlâk verilebilir* çıkarımına dayar, dolayısı ile de mutlak ahlakı reddeder. Bu da doğal olarak sadece Yahudi toplumuna ait doğruların olduğu bir evrensel olmayan ahlak düzenini doğurur ki bugün insanlığın kapsayıcı değerleri açısından Yahudiliğin ahlakiliği/ahlaksızlığı anlaşılmazlığını açıklar. Yani Bruhl bir anlamda ve Topçu'ya göre Yahudilerin zulmünün meşruiyet kaynağı olarak Yahudi ahlakının fikir babasıdır.

Topçu yazısında Einstein ile kendisinin de etkilendiği Bergson'un zaman kavramına dair tartışmalarına da değinir. Einstein'ın zamanın izafiliği teorisi ile ruhun sonsuzluğuna getirdiği redde, Bergson'ın insan-ruh-zaman bağlamında getirdiği ebedilik düşüncesi onun için çok kıymetlidir. Einstein'ın düşüncesinin insanı ve tanrının varlığını kısıtlayan etkisi, bu bağlamda Yahudi köklü bir başka bilim insanının âleme verdiği bilinçsiz zarar anlamına gelmektedir.

Bu son yazı ile Topçu, Yahudilerin bilim yolu ile her seferinde hakikatten bir parça alarak onu bozduğu, eksilttiği ya da kendilerine göre biçimlendirdiği iddiasını ortaya koyar. Belki en sinsî/bilinçsiz ya da iyimser bir yaklaşım ile farkında olmadan takınılan siyonist tavır da tam olarak budur. Yani Yahudilerle mücadele bir hakikat mücadelesidir ve çok cephelidir.

Topçu, Altı Gün Savaşları'nın yıkıcı sonunda Yahudi topraklarının nerede ise dört katına çıkmış olmasının ve belki de ilk kez içine düştüğü ümitsizlik/öfke ile kaleme aldığı üç yazı ile bugün Gazze'de yaşanan soykırıma verilmesi beklenen en insani ve bir o kadar sert tepkiyi verir. Özellikle ikinci yazının sonunda bir özeleştiri yaparak üç yazıya hâkim olan Yahudi karşıtı cepheden duruşuna dair şerhini de düşer. Konu zalime zalimce bakmak değil, büyüyen ve tarih boyunca devam edegelen bir istilayı münevverce bir sertlikte ifade etmek olunca Nurettin Topçu'nun kendince üslubu devreye girer. Kaldı ki aradan geçen yarım asrı aşkın süre sonunda bu tavrın boşa olmadığı, tüm Türk-İslam âlemi için gerekli bir özeleştiri niteliği taşıdığı açıkça görülmektedir.

Galip Çağ, "Nurettin Topçu ve Yahudiler"

<https://www.fikirtepedi.com/tarih/nurettin-topcu-ve-yahudiler/>

(Yayın Tarihi: 4 Temmuz 2024).